

การสอนตัวอักษรคาตากานะ ให้แก่ผู้เรียนชาวไทย: กรณีศึกษานักเรียนอาชีวศึกษา

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนตัวอักษรคาตากานะของผู้เรียนโดยใช้สื่อการสอนที่สร้างขึ้นจากวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำ และยังศึกษาประสิทธิผลในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนตัวอักษรคาตากานะผ่านสื่อการสอนที่จัดทำด้วยวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนจากวิทยาลัยอาชีวเสาวภา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเลือก และไม่เคยมีพื้นฐานการเรียนตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นทั้ง 3 แบบ (ฮิรางานะ คาตากานะ และคันจิ) โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 40 คน สอนโดยใช้บัตรตัวอักษรคาตากานะเท่านั้น และกลุ่มทดลอง 40 คน สอนโดยใช้บัตรตัวอักษรคาตากานะและสื่อการสอนที่ผู้เรียนสร้างขึ้นจากวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 4 ส่วน คือ 1) แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนตัวอักษรคาตากานะ 2) แบบทดสอบหลังเรียนตัวอักษรคาตากานะเมื่อผ่านไป 1 เดือน 3) แบบสอบถามความคิดเห็นและความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น 4) การสัมภาษณ์ผู้เรียนเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อการเรียนสื่อการสอนและการมีส่วนร่วมในการจัดทำ ผลการศึกษพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมทั้งการทดสอบหลังเรียนเสร็จทันทีและหลังเรียนผ่านไป 1 เดือน และการสอนตัวอักษรคาตากานะโดยใช้สื่อการสอนที่สร้างขึ้นจากวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำนั้นสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนได้

คำ

สำคัญ

การสอนตัวอักษรคาตากานะ, ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย,
วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว, แรงจูงใจ

Katakana Instruction for Thai Learners: A Case Study of Vocational College Students

Abstract

The objective of this research was to study the achievement and effectiveness of learning Katakana on the part of Thai high school students when using the association method and active learning, which promotes active involvement, and to study the aspect of motivation and its effectiveness in the learning process. The sample group was a group of freshmen from Saowapa Vocational College (Vocational Certificate Program) that had selected Japanese studies as their elective subject and had no background knowledge of any of the Japanese characters (Hiragana, Katakana, and Kanji). The control group of 40 students was taught Katakana characters by using Katakana flashcards solely, while the experimental group of the same number was taught by means of the association method, and the students were urged to actively participate throughout the session. The methods employed in this research can be apportioned into 4 parts: 1) a pre-course test and a post-course test; 2) a Katakana alphabet test after a period of one month; 3) a questionnaire on the students' opinions and expectations from Japanese language study; and, 4) an interview with the sample group regarding their perception of the classes as well as their views on the association method and their active involvement. The research findings indicated the effectiveness of the association method when applied to the teaching and learning of the Katakana characters as the result of both the post-course test and the test after one month of the students in the experimental group was significantly higher than that of the students in the control group. The findings also implied that the employment of the association method, along with the promotion of active involvement, helped to motivate the students in the learning process.

Key words

Katakana instruction, Thai learners of Japanese language,
Association method, Motivation

1. บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นในขั้นต้นโดยทั่วไปจะต้องเรียนตัวอักษรทั้งหมด 3 ชนิด ซึ่งเป็นภาระที่ค่อนข้างหนักสำหรับผู้เรียนในการจำตัวอักษรทั้ง 3 แบบในเวลาอันจำกัด จากประสบการณ์ในการสอนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นของผู้วิจัยพบว่า เมื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้ตัวอักษรฮิรางานะกับตัวอักษรคาตากานะแล้ว ผู้เรียนส่วนใหญ่จะมีการรับรู้ตัวอักษรคาตากานะในระดับต่ำ และส่งผลต่อการเรียนในระดับขั้นที่สูงขึ้นของผู้เรียนด้วย ผู้วิจัยเห็นว่า ตัวอักษรคาตากานะมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าตัวอักษรแบบอื่น ๆ เนื่องจากในภาษาญี่ปุ่นจะใช้ตัวอักษรฮิรางานะ อักษรคาตากานะ และอักษรคันจิควบคู่กัน ในเนื้อหาการเรียนภาษาญี่ปุ่นในชั้นกลางขั้นสูง หรือภาษาญี่ปุ่นที่พบเห็นและใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น บทความในหนังสือ บทความในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ บ้ายหรือฉลากสินค้าต่าง ๆ ล้วนมีการใช้ตัวอักษรคาตากานะในการเขียนเป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มจะมีการใช้ตัวอักษรคาตากานะเพิ่มขึ้น ดังเช่นการสำรวจการใช้ไโรโงะ¹ ที่ทำการเปรียบเทียบอัตราการใช้ไโรโงะในนิตยสาร โดยเปรียบเทียบนิตยสารปี ค.ศ. 1950 และปี ค.ศ. 1990 พบว่า อัตราการใช้ไโรโงะในนิตยสารปี ค.ศ. 1950 อยู่ที่ 2.7% และอัตราการใช้ไโรโงะในนิตยสารปี ค.ศ. 1990 อยู่ที่ 24.7% แสดงว่ามีการใช้ไโรโงะเพิ่มขึ้นกว่า 8 เท่า (伊藤, 2007, น.11-12) นอกจากนั้นในปี ค.ศ. 2005 มีการสำรวจการใช้ไโรโงะในนิตยสารตั้งแต่ปี ค.ศ. 1985 เป็นต้นมา พบว่าปริมาณการใช้ไโรโงะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว (陣内, 2007, น.30 อ้างถึงใน 山田) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าการเรียนตัวอักษรคาตากานะนั้นก็สำคัญไม่น้อยไปกว่าตัวอักษรฮิรางานะหรือคันจิ ผู้วิจัยจึงสนใจวิธีการสอนตัวอักษรคาตากานะที่จะมีประสิทธิภาพกับผู้เรียนมากที่สุด

การสอนตัวอักษรคาตากานะ วิธีหนึ่งที่ได้รับการนิยมน้อยแพร่หลายคือ วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว (Association Method) งานวิจัยที่ศึกษาการใช้วิธีการสอนนี้ เช่น カツケンブツシユ他 (1989) ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนตัวอักษรฮิรางานะโดยใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวกับการใช้การ์ดและแถบสีช่วยแยกเสียง ผลการศึกษาพบว่าการใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวทำให้ผู้เรียนจดจำตัวอักษรได้อย่างแม่นยำ Matsunaga (2003) ศึกษาการสอนตัวอักษรฮิรางานะ โดยใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวว่ามีผลต่อผู้เรียนในระยะสั้นและระยะยาวอย่างไร พบว่าการใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวมีประสิทธิภาพที่ดีเยี่ยมต่อความทรงจำของผู้เรียนในการเรียนของผู้เรียนทั้งระยะสั้นและระยะยาวในประเทศไทย สุนิย์รัตน์ เนียรเจริญสุข (2557) ศึกษาการสอนตัวอักษรฮิรางานะ ด้วยวิธีคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว และจากการสัมภาษณ์ผู้เรียนพบว่าวิธีการสอนนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและรู้สึกสนุกสนานในการเรียนมากขึ้น ผู้เรียนสามารถจำข้อมูลใหม่ ๆ ได้อย่างรวดเร็วโดยที่ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายและอ่อนล้าในการจำ จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นว่าวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว สามารถช่วยลดภาระในการเรียนและการจำข้อมูลจำนวนมากให้กับผู้เรียนได้ ผู้เรียนสามารถจำได้อย่างแม่นยำและสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปนั้นยังคงอยู่ในความทรงจำเสมอ ในด้านแรงจูงใจในการเรียนจะเห็นว่าเมื่อผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีในการเรียนตัวอักษรฮิรางานะก็จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จในการเรียนและผู้เรียนก็จะสามารถพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องให้สูงขึ้นได้ไม่ยากนัก

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นสามารถสรุปได้ว่า การเรียนตัวอักษรคาตากานะถือเป็นสิ่งสำคัญไม่น้อยไปกว่าการเรียนตัวอักษรอื่น แต่งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับ

¹ ไโรโงะ คือ คำภาษาญี่ปุ่นที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ ใช้ตัวอักษรคาตากานะในการเขียน

วิธีการสอนตัวอักษรคาตากานะยังมีไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิธีการสอนตัวอักษรคาตากานะที่ใช้สื่อการสอนที่สร้างขึ้นจากวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้จินตนาการของผู้เรียนเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับความรู้ใหม่ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่า การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำสื่อการสอนด้วยตนเองจะสามารถช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนได้หรือไม่ และสื่อการสอนดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ตัวอักษรคาตากานะได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนตัวอักษรคาตากานะของผู้เรียน โดยใช้สื่อการสอนที่สร้างขึ้นจากวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำ

2. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนตัวอักษรคาตากานะของผู้เรียน โดยใช้สื่อการสอนที่สร้างขึ้นจากวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

การใช้สื่อการสอนที่สร้างขึ้นจากวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตัวอักษรคาตากานะของผู้เรียน

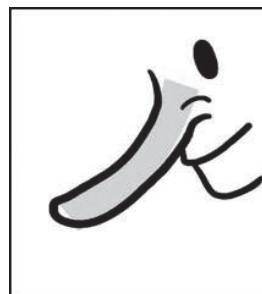
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเรื่องการสอนตัวอักษรคาตากานะ ซึ่งมีงานวิจัยมากมายที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนตัวอักษรให้มีประสิทธิภาพ เนื่องจากการที่ผู้เรียนต้องจำตัวอักษรจำนวนมากนั้นเป็นภาระที่ค่อนข้างหนัก ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและค้นพบวิธีหนึ่งที่ได้รับคามนิยมเป็นอย่างมากคือ วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว

Quackenbush and Ohso (1983) กล่าวถึงการเรียนตัวอักษรคาตากานะ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนอ่าน

เขียนภาษาญี่ปุ่นต่อไปในอนาคตว่า ควรใช้กลวิธีที่ทำให้ความทรงจำและข้อมูลที่ได้เรียนรู้กันอยู่ในระยะเวลาที่ยาวนานและผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง จึงได้จัดทำหนังสือเรียนตัวอักษรคาตากานะด้วยวิธีการคิดเชื่อมโยงเป็นเล่มแรก ใช้แนวคิดอ้างอิงถึงหลัก “คำสำคัญ” ของ Atkinson (1975) และ “การคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว” (IS 連想) โดยมีชื่อว่า “Hiragana in 48 minutes” ต่อมาจึงศึกษาเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของวิธีการจำต่าง ๆ และสร้างสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนจำข้อมูลนั้น ๆ ไว้ได้เป็นระยะเวลายาวนาน นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 1999 Quackenbush ยังพัฒนาคู่มือเพื่อแนะนำการสอนโดยใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวสำหรับครู โดยใช้ชื่อหนังสือว่า “Hiragana/Katakana in 48 minutes : Teacher guide”

กลวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว เป็นวิธีการสอนตัวอักษรคาตากานะในระยะเวลาสั้น ๆ โดยใช้การคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวเข้าด้วยกัน ซึ่งการใช้ภาพนี้จะเลือกคำศัพท์ในภาษาแม่ของผู้เรียนที่มีเสียงต้นตัวแรกใกล้เคียงกับเสียงตัวอักษรคาตากานะนั้น ๆ โดยใช้รูปภาพแสดงคำศัพท์และสร้างเรื่องราวเป็นประโยคเพื่อบรรยายภาพ เช่น การสอนอักษรคาตากานะ 「ノ」 สำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ใช้ภาพจมูกที่มีลักษณะยาว (ดังภาพที่ 1) โดยใช้เสียงต้นของคำว่า Nose และสร้างเรื่องราวบรรยายภาพว่า It looks like a really long nose.

ภาพที่ 1 「ノ」 - Nose

(ที่มา: <https://www.tofugu.com/japanese/japanese-mnemonics-introduction/>)

กลวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวนี้ ทำให้ผู้เรียนจำตัวอักษรคานะได้ง่ายขึ้น จากเสียงของคำศัพท์ที่คุ้นเคย และเรื่องราวที่สร้างขึ้นทำให้ผู้เรียนจินตนาการและเห็นภาพชัดเจนและสามารถแยกแยะตัวอักษรคานะที่คล้ายกันได้แม่นยำมากขึ้นด้วย

カッテンブッシュ他 (1989) ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนตัวอักษรฮิรางานะโดยเปรียบเทียบระหว่างวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวกับวิธีการสอนที่ใช้การ์ดและแถบสีช่วยแยกเสียง ผลการศึกษาพบว่าการสอนด้วยวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวสามารถทำให้ผู้เรียนจำตัวอักษรและเมื่อฟังเสียงก็สามารถนำมาเชื่อมโยงกับตัวอักษรได้มากกว่าการใช้วิธีการสอนที่ใช้การ์ดและแถบสีช่วยแยกเสียง

Matsunaga (2003) ศึกษาประสิทธิภาพการสอนตัวอักษรฮิรางานะ โดยใช้กลวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวว่ามีผลต่อผู้เรียนในระยะสั้นและระยะยาวอย่างไร โดยการทดสอบหลังเรียนด้วยวิธีการสัมภาษณ์และทำแบบทดสอบทันที เพื่อประเมินความจำระยะสั้นของผู้เรียนและเมื่อผ่านไป 5 วันจึงทำการทดสอบอีกครั้งด้วยวิธีการสัมภาษณ์และทำแบบทดสอบ เพื่อประเมินความจำระยะยาวของผู้เรียน ผลปรากฏว่าการใช้สื่อการสอนที่จัดทำด้วยกลวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวมีประสิทธิภาพที่ดีเยี่ยมต่อความทรงจำของผู้เรียนในการเรียนของผู้เรียนทั้งระยะสั้นและระยะยาว

梅田他 (2009) ศึกษาการเรียนตัวอักษรฮิรางานะด้วยบัตรภาพที่ใช้กลวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวของเด็กมัธยมปลายชาวเกาหลี และหาประสิทธิภาพในการใช้สื่อชุดนี้ โดยวิเคราะห์จากด้านกลวิธีในการจำและการสร้างแรงจูงใจแบบ ARCS ของ Keller (1984) ประกอบด้วย Attention, Relevance, Confidence, Satisfaction ผลปรากฏว่าในด้านกลวิธีการจำ ผู้เรียนสามารถจำตัวอักษรได้ในระยะเวลาที่มีจำกัด (50 นาที) โดยสามารถแยกแยะตัวอักษรที่มีลักษณะคล้ายกันได้ อีกทั้งตัวอักษรที่มีลักษณะที่จดจำยาก ผู้เรียนก็สามารถจำได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ

ในด้านการสร้างแรงจูงใจแบบ ARCS พบว่าผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน เพราะเรื่องราวที่นำมาเชื่อมโยงกับภาพนั้นเป็นสิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคยและเข้าใจได้ง่าย สนุก น่าสนใจ และพบเห็นอยู่ในชีวิตประจำวัน ทำให้เด็กสามารถเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันของตนเองและเกิดการจำและเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อผู้เรียนจำได้ จะเกิดความมั่นใจและรู้สึกประสบความสำเร็จทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

Kondo (2011) ศึกษาแนวทางในการช่วยจำตัวอักษรฮิรางานะ โดยใช้การฟังและการมองเห็นเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่มดังนี้

- (1) ใช้ตัวอักษรฮิรางานะเพียงอย่างเดียว (กลุ่มควบคุม)
- (2) ใช้ตัวอักษรฮิรางานะและภาพเรื่องราวที่เชื่อมโยงกับตัวอักษร (กลุ่มทดลอง 1)
- (3) ใช้ตัวอักษรฮิรางานะ ภาพเรื่องราวที่เชื่อมโยงกับตัวอักษร และประโยคภาษาอังกฤษ (กลุ่มทดลอง 2)
- (4) ใช้ตัวอักษรฮิรางานะ และประโยคภาษาอังกฤษ (กลุ่มทดลอง 3)

ใน 1 คาบเรียนจะแบ่งการสอนตัวอักษรออกเป็น 5 ช่วง ช่วงละ 10 ตัว (2 บรรทัด) แต่ละช่วงจะมีเวลาฝึกฝน 15 นาที โดยผู้วิจัยจะสอนทีละตัวและให้ผู้เรียนอ่านทวนตาม เมื่อครบแล้วจึงเริ่มช่วงที่ 2 (2 บรรทัดไป) เมื่อสอนครบทั้ง 5 ช่วงแล้วจะทำการทดสอบหลังเรียนทันที โดยการสัมภาษณ์และทำแบบทดสอบ เพื่อดูว่ามีการระลึกได้มากน้อยเพียงใด หลังจากนั้นจะทำการทดสอบหลังเรียนโดยการทำแบบทดสอบแบบเดิมครั้งที่ 2 โดยทิ้งช่วงไป 1 สัปดาห์ เพื่อดูว่ากลวิธีความจำทั้ง 4 แบบสามารถทำให้ข้อมูลอยู่ในความทรงจำระยะยาวได้หรือไม่

ผลปรากฏว่าการใช้ตัวอักษรฮิรางานะ ภาพเรื่องราวที่เชื่อมโยงกับตัวอักษรและประโยคภาษาอังกฤษสำหรับช่วยจำ (กลุ่มทดลอง 2) ช่วยระลึกตัวอักษรฮิรางานะได้ดีที่สุดในความจำระยะสั้นและความจำ

ระยะยาว ผู้เรียนได้ให้ความคิดเห็นว่าการจำตัวอักษรเพียงอย่างเดียวเป็นภาระที่ค่อนข้างหนัก และด้วยเวลาอันมีจำกัดในการจำจะส่งผลให้จำตัวอักษรได้น้อย แต่เมื่อมีการใช้ภาพและเสียง รวมกับเรื่องราวที่คุ้นเคย และเป็นเรื่องใกล้ตัว จะเป็นการช่วยจำตัวอักษรได้ดียิ่งขึ้น บางครั้งเห็นตัวอักษรอย่างเดียวแล้วนึกไม่ออก พอได้ฟังเรื่องราวและเห็นภาพก็จะสามารถระลึกขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว

สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข (2557) ศึกษาการสอนตัวอักษรฮิรางานะด้วยวิธีคิดเชื่อมโยง งานวิจัยนี้สำรวจความคิดเห็นของผู้เรียนชาวไทยซึ่งเรียนตัวอักษรฮิรางานะด้วยวิธีคิดเชื่อมโยงเพื่อศึกษาว่าการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ช่วยลดภาระของผู้เรียนในการจำเสียงของตัวอักษรได้หรือไม่ อย่างไร กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้เป็นนักศึกษาจำนวน 47 คน ซึ่งมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นในระดับต่าง ๆ กัน ในงานวิจัยใช้บัตรภาพตัวอักษรฮิรางานะที่จัดทำขึ้นจากหลักการของวิธีคิดเชื่อมโยงโดย プラパー他 (2011)

ภาพที่ 2 ตัวอย่างอักษรในฮิรางานะเรียนสบายสไตล์โคะฮะรุ (普拉パー他, 2011)

ในการสอนจะอธิบายระบบเสียง แล้วจึงใช้บัตรภาพชุดนี้สอนตัวอักษรฮิรางานะไปตามลำดับจนครบ 46 ตัวอักษร จากนั้นจึงทำแบบทดสอบ แบบสอบถาม และสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนเสียงอ่านตัวอักษรฮิรางานะด้วยวิธีคิดเชื่อมโยง

ผลปรากฏว่า จากแบบทดสอบ คะแนนของนักศึกษา มีความหลากหลายมาก ดังนั้น อาจพูดได้ว่าผลจากแบบทดสอบนี้ยังไม่สามารถนำมายืนยันประสิทธิภาพของการเรียนตัวอักษรฮิรางานะด้วยวิธีคิดเชื่อมโยง

นี้ได้ แต่เมื่อพิจารณาถึงผลการทำแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียน พบว่าบัตรภาพที่จัดทำขึ้นจากวิธีคิดเชื่อมโยงนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้น ผู้เรียนสามารถจำข้อมูลใหม่ ๆ ได้อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องรู้สึกเบื่อหน่ายและอ่อนล้าในการจำ

จากผลการวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่าการใช้วิธีคิดเชื่อมโยงในการสอนตัวอักษรฮิรางานะ สามารถช่วยลดภาระในการเรียนและการจำข้อมูลจำนวนมากให้กับผู้เรียนได้ ถึงแม้ผลจากการทำแบบทดสอบจะไม่สามารถยืนยันประสิทธิภาพของวิธีการสอนนี้ได้ แต่ในด้านแรงจูงใจในการเรียนจะเห็นว่าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีในการเรียนตัวอักษรฮิรางานะ เนื่องจากวิธีนี้ทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกสนุกสนาน มีหลักการที่ช่วยจำให้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จในการเรียน เมื่อผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนแล้ว ผู้เรียนก็จะสามารถพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องได้ไม่ยากนัก

จากข้อมูลต่าง ๆ ข้างต้น จะเห็นได้ว่าวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวนี้มีประสิทธิภาพในการช่วยลดภาระการจำข้อมูลจำนวนมากให้แก่ผู้เรียน นอกจากนี้ยังช่วยให้ข้อมูลใหม่ที่ได้เรียนรู้อยู่คงอยู่ในความทรงจำ และสามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ในเวลาที่ต้องการ สิ่งสำคัญที่ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้วิธีนี้มีประโยชน์และมีประสิทธิภาพเป็นอย่างมากคือ การสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากผู้วิจัยเชื่อว่าการที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนและการรับข้อมูลใหม่ ๆ เข้าไป เมื่อผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานหรือมีความสนใจที่จะเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนก็จะเกิดความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็น อยากรับข้อมูลมากยิ่งขึ้น

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนจากวิทยาลัยอาชีวเสาวภา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 (เทียบเท่าโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4) ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเลือก และไม่เคยมีพื้นฐานการเรียนรู้ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นทั้ง 3 แบบ (ฮิรางานะ คาตากานะ และคันจิ) จำนวน 80 คน โดยจะแบ่งการทดลองออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 40 คน โดยนักเรียนทั้ง 2 ห้องเป็นนักเรียนที่สอบแข่งขันเข้ามา เพื่อศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและมีผลการเรียนเฉลี่ยพอ ๆ กัน

1) กลุ่มควบคุม เป็นนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 ห้อง 2 ในการสอนจะใช้บัตรตัวอักษรช่วยจำ ที่มีการใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน โดยจะใช้เฉพาะด้านตัวอักษรที่ไม่มีรูปภาพใด ๆ แทรกอยู่ในรูปภาพ เพื่อให้กลุ่มควบคุมใช้วิธีการจำตัวอักษรเพียงอย่างเดียว

2) กลุ่มทดลอง เป็นนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 ห้อง 1 ในการสอนจะใช้บัตรตัวอักษรช่วยจำเช่นเดียวกับกลุ่มควบคุม แต่เพิ่มกิจกรรมการทำบัตรภาพโดยใช้กลวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวร่วมกับ ผู้วิจัยเห็นว่าการทำบัตรตัวอักษรช่วยจำควรเกิดจากการจินตนาการของตัวผู้เรียนเอง ผู้วิจัยจึงแบ่งกลุ่มย่อยออกเป็น 4 กลุ่ม โดยการสุ่มกลุ่มละ 10 คนเท่า ๆ กันเพื่อให้ผู้เรียนทุกคนจินตนาการและแสดงความคิดเห็น จากนั้นจึงร่วมมือกันภายในกลุ่มจัดทำบัตรตัวอักษรช่วยจำของตนเองขึ้นมา

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบ่งขั้นตอนไว้ดังนี้

1) กำหนดตารางกิจกรรมการเรียนการสอนของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

จากตารางที่ 1 กิจกรรมการเรียนการสอนตัวอักษรคาตากานะนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองทำการเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยแต่ละครั้งมีเวลา 2 ชั่วโมง ซึ่งทั้ง 2 กลุ่มไม่สามารถเรียนในวัน

เดียวกันได้ด้วยข้อจำกัดทางด้านการจัดตารางสอนของโรงเรียน จึงกำหนดให้แต่ละสัปดาห์กลุ่มทดลองทำการเรียนก่อน จากนั้นถัดมาอีกหนึ่งวันจึงเป็นกลุ่มควบคุม นอกจากนั้นในการสอนตัวอักษรคาตากานะไม่สามารถสอนได้ทั้งหมดภายในเวลา 2 ชั่วโมง ผู้วิจัยจึงแบ่งการสอนตัวอักษรคาตากานะออกเป็น 3 ครั้งดังตารางข้างต้น

ตารางที่ 1 กิจกรรมการเรียนการสอนตัวอักษรคาตากานะ

ครั้งที่สอน	กิจกรรม
ครั้งที่ 1	ผู้เรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็น-ความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น จากนั้นจึงทำแบบทดสอบก่อนเรียน
ครั้งที่ 2	ทำการสอนตัวอักษรคาตากานะวรรค ア-サ
ครั้งที่ 3	ทำการสอนตัวอักษรคาตากานะวรรค タ-ハ
ครั้งที่ 4	ทำการสอนตัวอักษรคาตากานะวรรค マ-ン
ครั้งที่ 5	ทำแบบทดสอบหลังเรียนเสร็จทันที (ไม่มีการทบทวนใด ๆ)
ครั้งที่ 6	ทำแบบทดสอบหลังเรียนผ่านไป 1 เดือน (ไม่มีการทบทวนใด ๆ)

2) กำหนดรายละเอียดการสอนแต่ละครั้งของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ตารางที่ 2 รายละเอียดการสอนแต่ละครั้ง

	กลุ่มควบคุม (40)	กลุ่มทดลอง (40)
30 นาที	บัตรช่วยจำ	
15 นาที	แบบฝึกครั้งที่ 1	
60 นาที	บัตรช่วยจำ	บัตรภาพโดยใช้กลวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวที่สร้างขึ้นด้วยตนเอง
15 นาที	แบบฝึกครั้งที่ 2	

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าในการสอนแต่ละคาบนั้น จะใช้เวลาทั้งหมด 120 นาที (2 ชั่วโมง) โดยมีการแบ่งช่วงการสอนคือ ช่วง 30 นาทีแรก ทั้งสองกลุ่ม

จะเรียนด้วยวิธีเดียวกัน คือการเรียนด้วยบัตรช่วยจำที่มีเพียงตัวอักษรคาตากานะเพียงอย่างเดียว และทำแบบฝึกครั้งที่ 1 หลังจากนั้น ทั้งสองกลุ่มจะใช้วิธีที่ต่างกัน คือ กลุ่มควบคุมจะใช้บัตรตัวอักษรช่วยจำ เป็นสื่อการเรียนรู้อย่างเดียว แต่กลุ่มทดลองจะใช้บัตรภาพที่จัดทำขึ้นจากวิธีการเชื่อมโยงความคิดโดยใช้จินตนาการเชื่อมโยงกับตัวอักษรเป็นสื่อการเรียน โดยมีการใช้เวลาในการสอน 60 นาที (1 ชั่วโมง) และทำแบบฝึกครั้งที่ 2

หลังจากการจัดการเรียนการสอนตัวอักษรคาตากานะเสร็จสิ้นทั้ง 46 ตัวอักษร ในสัปดาห์ถัดไป ผู้วิจัยจะทำการทดสอบตัวอักษรทั้ง 46 ตัว เพื่อดูความทรงจำระยะสั้น จากนั้นจึงเว้นช่วงเวลาประมาณ 1 เดือน แล้วจึงทำการทดสอบอีกครั้ง เพื่อดูความทรงจำระยะยาว

3) ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้เรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อการเรียนตัวอักษรคาตากานะ

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจะนำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบมาหาค่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ค่า t-test และนำข้อมูลจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้เรียนมาวิเคราะห์ด้านแรงจูงใจในการเรียน

4. ผลการวิจัย

ผลการวิจัยจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

- 1) คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
- 2) ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภายในกลุ่มทดลอง (กลุ่มย่อย 4 กลุ่ม)
- 3) ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นในการใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว

1) คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

จากตารางที่ 3 พบว่าภายในกลุ่มควบคุม การทดสอบหลังเรียนเสร็จทันทีมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนผ่านไป 1 เดือนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($.000 < .01$) และผลการทดสอบภายในกลุ่มทดลอง การทดสอบหลังเรียนเสร็จทันทีมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนผ่านไป 1 เดือนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($.025 < .05$) แต่คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนผ่านไป 1 เดือนลดลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทั้งสองกลุ่มจะเห็นว่ากลุ่มทดลองมีผลคะแนนมากกว่ากลุ่มควบคุมทั้งการทดสอบหลังเรียนเสร็จทันทีและหลังเรียนผ่านไป 1 เดือน

2) ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภายในกลุ่มทดลอง (กลุ่มย่อย 4 กลุ่ม)

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบผลการทดสอบหลังเรียนเสร็จทันทีและหลังเรียนผ่านไป 1 เดือน

ผลการทดสอบ	จำนวน (คน)	การทดสอบ				df	T	P
		หลังเรียนเสร็จทันที		การทดสอบซ้ำ (ผ่านไป 1 เดือน)				
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.			
กลุ่มควบคุม	40	23.13	14.17	14.60	11.63	39	-6.131*	.000
กลุ่มทดลอง	40	39.60	9.39	36.19	12.73	39	-8.287**	.025

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ผลเกี่ยวกับวิธีคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว

ARCS Model	คำตอบ	จำนวนผู้ตอบ
A: ความสนใจ (Attention)	- น่าสนใจ	5
R: ความเชื่อมโยง (Relevance)	- การเชื่อมโยงภาพกับสิ่งที่ตนเองคุ้นเคย	7
C: ความเชื่อมั่น (Confidence)	- ง่าย	8
	- ไม่รู้สึกกดดันที่ต้องจำข้อมูลจำนวนมาก	2
S: ความพึงพอใจ (Satisfaction)	- สนุก	11
	- รู้สึกดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น	3

คาตากานะได้เร็วขึ้น ประกอบกับผู้เรียนได้จินตนาการภาพที่มีเสียงสอดคล้องกับตัวอักษรคาตากานะที่กำลังจะเรียนด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยและไม่เห็นเป็นสิ่งแปลกใหม่ที่มีความยากจนเกินไป 3) ด้านความเชื่อมั่น วิธีนี้ช่วยลดภาระในการจำ ทำให้ผู้เรียนจดจำข้อมูลจำนวนมากได้โดยไม่รู้สึกกดดัน ช่วยสร้างความเชื่อมั่นในการเรียนให้กับผู้เรียน 4) ด้านความพึงพอใจ ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานที่ได้เรียนตัวอักษรคาตากานะด้วยวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุขและมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น แม้ว่าจะมีภาระในการจำตัวอักษรคาตากานะปริมาณมากก็ตาม

5. อภิปรายและสรุปผล

5.1 ผลจากการทดสอบ

กลุ่มควบคุมมีคะแนนทดสอบหลังเรียนผ่านไป 1 เดือนลดลงจากคะแนนในการทดสอบหลังเรียนเสร็จทันที จะเห็นว่าการใช้สื่อการสอนที่เป็นบัตรตัวอักษรคาตากานะเพียงอย่างเดียวนั้นไม่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน และเมื่อเวลาผ่านไปผู้เรียนก็ไม่สามารถจำตัวอักษรได้ ดังนั้น การใช้สื่อการสอนที่เป็นบัตรภาพตัวอักษรคาตากานะเพียงอย่างเดียว อาจยัง

ไม่สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากนัก และยังไม่สามารถรักษาข้อมูลไว้อยู่ในความทรงจำระยะสั้นและระยะยาวได้

กลุ่มทดลองมีคะแนนรวมในการทดสอบหลังเรียนเสร็จทันทีค่อนข้างสูงและเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับคะแนนรวมในการทดสอบหลังเรียนผ่านไป 1 เดือนพบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนผ่านไป 1 เดือนมีคะแนนทดสอบไม่ต่างจากผลคะแนนรวมในการทดสอบหลังเรียนเสร็จทันทีเท่าใดนัก ซึ่งจะเห็นได้ว่าการใช้สื่อการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำด้วยการใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียนอยู่ในระดับสูง ขณะเดียวกันยังสามารถที่จะทำให้ข้อมูลที่เคยเรียนไปนั้นเก็บอยู่ในความทรงจำระยะยาวได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม

5.2 ผลจากการสัมภาษณ์ผู้เรียน

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่จะให้ความเห็นว่า การใช้บัตรตัวอักษรอย่างเดียวนั้นทำให้จำได้น้อย เนื่องจากตัวอักษรมีจำนวนมากและตัวอักษรก็ง่ายยาก มักสับสนเพราะบางตัวคล้ายกัน ควรสร้างกิจกรรมช่วยจำ เช่น เล่นเกมหรือแข่งกันตอบคำถาม ทบทวนความจำ

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนกลุ่มทดลองพบว่าผู้เรียนรู้สึกว่าการใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวทำให้จำตัวอักษรได้ง่ายขึ้น สามารถระลึกขึ้นมาได้อย่างแม่นยำ นอกจากนี้ ยังได้ช่วยกันภายในกลุ่ม เกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้

5.3 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ในการทดสอบสมมติฐานนั้น ผู้วิจัยได้มีการทดสอบสมมติฐานจากการเปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยรวมระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งผลคะแนนเฉลี่ยรวมกลุ่มทดลองนั้นมีมากกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งมี

ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตัวอักษร
คาตากานะของผู้เรียน โดยใช้สื่อการสอนที่สร้างขึ้น
จากวิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราวโดยให้ผู้เรียน
มีส่วนร่วมในการจัดทำ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัย
“ประสิทธิภาพการสอนตัวอักษรฮิรางานะ โดยใช้วิธีการ
คิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว” ของ Matsunaga (2003)
และผลงานวิจัยเรื่อง “การเรียนรู้ตัวอักษรฮิรางานะ
โดยใช้สื่อการสอนที่ช่วยจำ” ของ Kondo (2011) พบว่า
สื่อการสอนที่ใช้วิธีการคิดเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว
สามารถทำให้ข้อมูลที่ผู้เรียนได้เรียนไปเก็บอยู่ในความ
ทรงจำระยะสั้นและระยะยาวได้ และสามารถเรียกข้อมูล
มาใช้ได้ในเวลารวดเร็ว ในเรื่องแรงจูงใจในการเรียน
ผลงานวิจัยนี้ก็สอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่อง “การสอน
ตัวอักษรฮิรางานะด้วยวิธีคิดเชื่อมโยง” ของ สุณีย์รัตน์
เนียรเจริญสุข (2557) พบว่า การสอนตัวอักษรฮิรางานะ
ด้วยวิธีคิดเชื่อมโยงนั้น สามารถเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน
ให้กับผู้เรียนได้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและ
กระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนของผู้เรียนดีขึ้นด้วย

5.4 ปัญหาที่พบและข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

ในการเรียนการสอนครั้งนี้ ผู้สอนได้ให้กลุ่มทดลอง
สร้างสื่อการสอนด้วยตนเองโดยใช้ตัวอักษรคาตากานะ
เชื่อมโยงภาพและเรื่องราว เมื่อทำเสร็จผู้สอนพบว่ามี
คำที่ผู้เรียนทำผิดหลักการการเชื่อมโยงภาพและเรื่องราว
อาจเกิดจากความเข้าใจผิดหรือไม่เข้าใจในหลักการอย่าง
แท้จริง ดังนั้น ก่อนที่จะเริ่มให้ผู้เรียนลงมือวาดภาพ
ผู้สอนต้องอธิบายหลักการการเชื่อมโยงให้ละเอียดและ
ยกตัวอย่างที่ถูกและผิดให้ผู้เรียนทราบ จากนั้นเมื่อให้
ผู้เรียนคิดคำแล้ว ผู้สอนต้องตรวจสอบความถูกต้องของคำ
ที่ผู้เรียนคิดขึ้นทุกคำ ถ้าคำใดผิดผู้สอนต้องแก้ไขทันที
แต่เนื่องด้วยเวลาอันจำกัด ในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงไม่สามารถ
ตรวจสอบได้อย่างทั่วถึงจึงเกิดความผิดพลาดดังกล่าวขึ้น

ถึงแม้ว่าการใช้หลักการการเชื่อมโยงภาพและ
เรื่องราวนั้น จะสามารถช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน
และทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น แต่เมื่อ
การเรียนได้สิ้นสุดลง ผู้สอนยังจำเป็นที่จะต้องกระตุ้น
ความทรงจำและนำกลับมาใช้เสมอ ๆ เพื่อรักษาความ
ทรงจำให้คงอยู่อย่างต่อเนื่อง โดยผู้สอนอาจใช้เรื่องราว
ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเองเป็นตัวกระตุ้นความทรงจำหรือ
สอดแทรกเข้าไปในบทเรียนเป็นระยะ

เอกสารอ้างอิง (References)

- [1] สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข. (2557). การสอนตัวอักษรฮิรางานะด้วยวิธีคิดเชื่อมโยง. วารสารเจแปน ฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ 11, 101-110.
- [2] Atkinson, R. C. (1975). Mnemotechnics in second-language learning. Retrieved March, 25, 2015, from http://www.rca.ucsd.edu/selected_papers/12_Mnemotechnics%20in%20second%20language%20learning.pdf
- [3] Keller, J. M. (1984). The use of the ARCS model of motivation in teacher training. Retrieved March 25, 2015, from <https://learn.vccs.edu/bbcswebdav/institution/SO/IDOL/Unit%201%20-%20Analyze%20Learners/ARCS%20Model%20of%20Motivational%20Design.pdf>
- [4] Kondo, S. (2011). Lexical Acquisition in Japanese as a Second Language: The Effect of Visual and Written Mnemonic Cues on Memorization of Hiragana. Retrieved March 25, 2015, from <http://eastasianstudies.research.yale.edu/JLTANE/JLTANEhome.phpdatabase>.
- [5] Matsunaga, S. (2003). Effects of Mnemonics on Immediate and Delayed Recalls of Hiragana be Learners of Japanese as a Foreign Language. Retrieved March 25, 2015, from http://dl.ndl.go.jp/view/download/digidepo_8221112_po_019__040.PDF?contentNo=1&alternativeNo=
- [6] Quackenbush, H. C., Ohso, M. (1983). *Hiragana in 48 Minutes*. Canberra, A.C.T. Australia: Curriculum Development Centre.
- [7] Quackenbush, H. C. (1999). *HIRAGANA/KATAKANA in 48 minutes: teacher guide*. Melbourne, Vic. Australia: Curriculum Corporation.
- [8] 梅田康子・水田澄子・鈴木庸子. (2009). 「韓国人高校生のための IS 連想法ひらがな学習カードの評価—記憶方略および ARCS 動機付けモデルの観点から—」『言語と文化』愛知大学, 20号, 121-139.
- [9] カッケンブッシュ寛子・中條和光・長友和彦・多和田眞一郎 (1989). 「50 分ひらがな 導入法: 『連想法』と『色つきカード法』の比較」, 『日本語教育』69 号, 日本語教育学会, 147-162.
- [10] プラパー・セントーンสูก・三浦多佳史・渋谷実希・熊野七絵 (2011). 『こはるといっしょに ひらがなわあ〜い』 TPA Press.

หน่วยงานผู้แต่ง: สาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Affiliation: Japanese Studies Program, Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

Corresponding e-mail: minkku_41@hotmail.com